

Előző számunkban összeállítást közöltünk fiatal magyar költők verseiből. Most — ennek folytatásaként — fiatal magyar prózairók alkotásaiból adunk közre egy csokorralvót. Mindezt ugyanabból a megfontolásból tesszük, amit júniusi számunkban részletesen is megfogalmaztunk: ismerve és átérezve a fiatal írók publikációs és egyéb pályakezdési gondjait, ezzel a gesztusunkkal is kifejezésre szeretnénk juttatni, hogy folyóiratunk mindig fontos feladatának tekintette a fiatalok útra bocsátását; ugyanakkor más fórumokat is erre szeretnénk ösztönözni, különösen most, az aktualitás jegyében, a fiatal írók augusztus végén megrendezésre kerülő találkozója kapcsán.

Összeállításunkban szerepelnek más folyóiratokkal és velünk már régebben kapcsolatban levő, több publikációval rendelkező szerzők (*Pál Rita, Apostol András*) mellett olyanok is, akiknek e mostani az első folyóiratbeli megjelenésük (*Csikós Tóth Júdit, Kőváry Ernő Péter, Máray-G. Botond, Varga János*).

(v.)

MÁRAI-G. BOTOND

ERDEI NAPLÓ

Március 20.

Ma költöztünk ide, az új erdőirtó telephelyre. Csak kilencen vagyunk, de nagyon munkabíró a társaság. Helyes házacská várt bennünket, gyönyörű helyen, még víz is, villany is van. Egy meglepetés: az ajtókon nincs zár. Ez nem zavaró, hisz rajtunk kívül nincs itt senki.

Jó kis társaság gyűlt össze, Robinson-életre való. T. a vacsoránál viccesen azzal ijesztgetett, hogy bűbajos vidék ez. A fák tízszer nagyobbak, mint máshol és egyszerűen lehetetlen őket kivágni, a föld vörös, az ég meg néha zöld és minden más-képp történik itt. Ember még nem járt itt előttünk — tette hozzá jelentősen. Kilenc elszánt Kolumbusz ült a tea mellett.

Április 2.

Jó ütemben folyik a munka. Reggelenként egyre többet kell mennünk az erdőben a munka megkezdéséig. A föld helyenként tényleg rozsdavörös. — R. tegnap látott egy farkast. Nem is tudtam, hogy itt ezek is élnek.

Április 8.

A munka nehéz, de mi jól haladunk, gyorsabban, mint gondoltuk volna. Ma én is láttam egy farkast, nagy szürkésbarna dög. Elfutott.

Április 22.

Ezen a vidéken gyönyörű a tavasz. Madárdalt hallunk munka közben egész nap, de amint beesteledik, szörnyű farkasüvöltéstől visszhangzik a környék. Tegnap éjjel kinéztem az ablakon. Az erdő felől sötét alak közeledett. Farkas. Négy méternyire tőlem megállt és könyörtelen pofáját magasra tartva farkasszemet nézett velem a holdfényben. Sokáig állt ott így, mint egy bizarr éjszakai bálvány. Azután fejét égnék emelve szimatolt, majd eltűnt a hajnalodó szürkéségben.

Felkeltettem a fiúkat és elmondtam nekik a dolgot. Általában ügyet sem vetettek rám: motyogtak, aztán megfordultak és aludtak tovább. B. káromkodott, M. pedig kijelentette, hogy ne traktáljam őket lidérces álmaim történetével.

Május 4.

Farkasokról többet nem beszélünk. De mindnyájan nyugtalanok vagyunk. Én négyet, ötöt látok naponta. Mi lesz, ha ez így megy tovább?

Május 12.

Ma éjjel B.-t, a „medveölőt” elvitte egy farkas. Láttam, amint belopakodik az ajtón, odamegy B.-hez, a nyakánál fogva kirántja az ágyból és elhúzza. Az ijedségtől egy hang se jött ki a torkomon. Így voltak a többiek is. Egész délelőtt tárgyaltuk az esetet. Mégis csak furcsa, hogy tisztességes favágókat éjszaka elvigyenek a farkasok! Fel vagyunk háborodva, mikor mi idejöttünk, nekünk ezt nem mondták.

Május 19.

Panaszt teszünk a Főigazgatóságnál. Ma este, mikor hazajöttünk a munkából, egy farkas várt az ajtóban. Félkaréjban körbeálltuk a házat; nem mertünk bemenni. A farkas pedig csak ült az ajtóban, csóválta a farkát és szinte röhögött a pofája. Lassan leszállt az éjszaka és mi fájni kezdtünk. Mikor a farkas egy pillanatra el-sétált az ajtóból, mi elszántan befelé igyekeztünk. Az pedig csak vigyorgott és csóválta a farkát. K. utolsónak maradt, a farkas incselkedve elkapta a karját, megrántotta és kényelmesen elkocgott vele.

Május 21.

Ma P. azt tanácsolta, hogy tartsunk őrséget az ő puskájával. Egyöntetűen le-szavazták. Még mit nem, hogy a puskaropogás felverje az egész vidéket és odajöjjen a többi farkas is! Erre N. azt mondta, hogy tartsunk őrséget puská nélkül. Ennek viszont nincs értelme, a farkas úgyis elviszi azt, akit akar. Mintha nem tudnák, hogy a farkasok ellen nincs segítség.

K. sapkáját megtaláltuk és eltemettük. Virágoznak az orgonák.

Május 23.

Ma egy reteszt fabrikáltam az ajtóra. Éjjel szorongva vártam az eseményeket. Fél kettőkor kaparászást hallottam az ajtó felől, aztán beverve az ablakot megjelent egy hatalmas ordas és mögötte egy másik is. Az egyik elhúzta P.-t, a másik pedig körülszaglászott a szobában, kiválasztotta R.-t, kirántotta az ágyból és átugrotta vele a párkányt. Egyszerre két embert vittek el! Bár P. egészen az ajtó mellett feküdt, csodálom, hogy eddig nem vették észre. Csak a töltényeit temetjük el, a puská jó lesz golfütőnek.

Május 25. reggel

Az este valahogy bedeszéskáztam az ablakot, reteszre zártam az ajtót, még széket is tettem eléje. Hát hajnal felé nem beszél rajta egy vén him! Az ajtó nyitva volt!! Most T.-t vitte el. Rajtam lépett keresztül, hogy elérje. Azt hittem, megáll bennem az ütő. Ezeknek biztosan valamilyen szisztémájuk van.

Csak azt tudnám, ki oldotta meg a reteszt? Valaki közülünk a farkasoknak dolgozik? Vagy magától nyílt ki? Teljesen tanácstalan vagyok.

Május 25. este

Ma délelőtt F.-et a favágásból vitte el egy farkas. Észre se vettük. Csak egy fél kabátot találtunk, meg néhány farkasnyomot. Abba is hagytuk a favágást. Mit tud ott csinálni három ember!? És talán azért haragszanak ránk a farkasok, mert az ő területüket kibebíjtjuk. Délben találtunk egy farkaskölyköt, meg akartuk ölni, de M. nem engedte. Azt mondta, hogy akkor egész bizonyosan végünk lenne.

Május 26.

Ma hajnalban N.-et vitték el. Mikor belépett az ajtón a farkas, már tudta, hogy őt viszik. Megmerevítette magát és elkezdett kiabálni, hogy nem! nem! Erre a farkas megállt az ajtóban és vonyítani kezdett eszeveszetten. N. megijedt és elhallgatott. Mikor az ordas látta, hogy N. már nem kiabál, kicibálta az ágyból és elsomfordált vele. M. neheztel N.-re, hogy kiabált. Most már, mondta, teljesen megromlott a viszonyunk a farkasokkal.

Május 27.

Ma éjjel is járt itt egy. Én annyira megijedtem, hogy felkaptam P. puskáját és elkezdtem hadonászni vele. Először csak furcsán nézett rám, aztán eloldalgott.

M. biztosra vette, hogy majd visszajön az egész farka és mindkettőnket elvisznek. De nem jött senki. Már csak ketten vagyunk, M. azt mondta, hogy jövő éjjel biztosan elvisznek engem.

Május 28.

Nem engem, hanem M.-met vitte el egy nagy szürke. Föl se ébredt. Egész nap teszkek-veszek a ház körül. Ez a táj még farkasostul is szép. Körben a fenyvesek, aztán a kis erdei tisztások és a kétezer méteres hegyek, gyönyörű. A ház körül mindent rendbe tettem, a napló majd mindenről tudósít. Azért írtam le ezt, mert nonsokára biztos eljön értem is. Már nem félek tőle. A többiekkel szemben méltánytalanság lenne, ha engem nem vinne el. Nagyon sajnálom a fiúkat. Vajon hősök leszünk, vagy mártírok?

Június 1.

Tegnap kirándulást tettem a közeli hegyre, nem is tudtam, hogy milyen csodálatos virágok nyílnak ott! A házban minden javítani valót megcsináltam, de az ajtóra szándékosan nem tettem zárat. Naponta két-három farkast látok.

Június 10.

Már vagy egy hete botokat, szobrokat, mindenfélélt faragok ki fából. Tegnap és tegnapelőtt két nagy túrát tettem, szelíd őzekre bukkantam. Míg sétáltam, három is követett. Farkast kettőt láttam, messziről.

Június 20.

Pár napja újra elkezdtem a favágást. Nem mondom, pokoli nehéz így egyedül, de bedobtam mindent. Egész nap csak kinn az erdőn, se látok se hallók. Most már belejöttem. Egy őzcsaládot a házhoz szoktattam, nagyon kedvesek.

Július 4.

Tegnap délután történt. Éppen P. puskájával golfoztam, mikor látom, hogy egy szürke kerülget... Olyat vágtam a labdába, hogy öröm volt nézni. Bsküszöm, hogy orrba vágta volna, ha el nem pucol. Utána esett az eső.

Július 18.

Lassan be is fejezem a munkát. A neheze már megvan. Mikor először fogtam hozzá, azt hittem, sohase lesz meg. Farkast már egy hete nem láttam. Úgy látszik, más vidékre költöztek.

Augusztus 1.

Megjött a Főigazgatóság válasza. Azt írják, hogy kivizsgálják az ügyet, és a vidéken valóban sok a farkas. Kérdik, hogy vagyunk.

Én befejeztem a munkát. Indulok vissza. P. puskáját magammal viszem.

PÁL RITA

ÜVÖLTS NYUGODTAN...

No jó, miszlikbe, rongyba, cafatokba az egész mindenség! Azért vegyél friss kenyeret. És vegyél hozzá szalonnát, vagy virslit, meg tejet kakaónak és... és mi az úristent is?

Menj haza!

Itthon vagyok.

Dolgozz!

Nem megy.

Órült vagy. Mióta eszmélsz, folyton ezen siránkozol, minden idő kevés, a szívromhamok utáni napokon is legalább kötelező irodalmat olvastál...

Most Van Goghot olvasom, a leveleit, a szörnyű életét, ezt is araszolva... semmi se számít...

A munkád...

Na, ez külön szám.

Jó. Külön szám. Viseld el.

A percek, ahogy vonszolják magukat... fél napnak tűnt az idő és még öt perc, öt perc se múlt el... kilencen vagyunk a hodályban, valamikor istálló volt, átala-